

krijgen een risico dat de verzoeker bereid moet zijn te nemen.

Drs. C.C. (Charlie) van Velzen
 Werkzaam als jurist bij GGZ Rivierduinen en als ambtelijk secretaris bij de Klachtencommissie GGZ Zuid-Holland-Noord.

36

Betrokkene moet onderbouwen dat schade gevolg is van het gegrond verklaarde deel van de klacht

Gerechtshof Den Haag
 18 mei 2022, 200.304.313/01,
 ECLI:NL:GHDHA:2022:899
 (mr. A.F. Mollema, mr. C.M. Warnaar,
 mr. A.A.F. Donders)
 Noot Mr. J.F. (Jeffrey) Groen

Wvggz. Klachtzaak. Overplaatsing. Schadevergoeding. Causaal verband.

[Wvggz art. 8:16, 10:7, 10:11, 10:12]

Ongegrond hoger beroep tegen afwijzing schadevergoeding. Overplaatsing betrokkene naar GGZ Drenthe was niet onterecht of onrechtmatig. Motivering in verwijfsbeslissing was gebrekkig, maar werd door de rechtbank hersteld. Gestelde schade is het gevolg van de overplaatsing zelf; niet van het motiveringsgebrek. Onvoldoende onderbouwd welke schade is geleden ten gevolge van het gegrond verklaarde deel van de klacht. Onvoldoende causaal verband.

[*appellant*],
 geboren op [geboortedatum] 1959 te [geboorteplaats],
 wonende te [woonplaats],
 verzoeker in hoger beroep,
 hierna te noemen: betrokkene,
 advocaat mr. S.R. Kwee te Rotterdam.
 Als belanghebbende in deze zaak is aangemerkt:
Antes Zorg B.V.,
 gevestigd te Rotterdam,
 hierna te noemen: Antes,
 advocaat mr. A.K.M.T. Rongen te Rotterdam.

Hof:

1. Het geding in hoger beroep

1.1. Betrokkene is op 2 december 2021 in hoger beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank Rotterdam van 8 november 2021, uitgesproken onder voormeld zaaknummer (hierna: de bestreden beschikking).

1.2. Antes heeft op 23 februari 2022 een verweerschrift ingediend.

1.3. Bij het hof zijn voorts de volgende stukken ingekomen:

van de zijde van betrokkene:

– een brief van 3 januari 2022 met bijlagen, ingekomen op 4 januari 2022;

– een brief van 2 maart 2022 met bijlagen, ingekomen op 3 maart 2022.

1.4. De mondelinge behandeling heeft op 22 maart 2022 plaatsgevonden. Betrokkene is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn advocaat. Ook is verschenen, namens Antes, geneesheer-directeur [naam geneesheer-directeur], eveneens bijgestaan door haar advocaat.

2. Feiten en procesverloop tot het geding in hoger beroep

2.1. Bij beschikking van 30 juni 2020 is een zorgmachtiging als bedoeld in artikel 6:4 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (hierna: Wvggz) ten aanzien van betrokkene verleend tot en met 30 december 2020. Op grond van deze zorgmachtiging is betrokkene opgenomen in een accommodatie van Antes Zorg te [plaats 1] (locatie [locatie 1]).

2.2. Aldaar heeft de geneesheer-directeur de beslissing genomen om op de voet van artikel 8:16 lid 1 Wvggz de verantwoordelijkheid voor het verlenen van de zorg op grond van de zorgmachtiging toe te wijzen aan GGZ [provincie], locatie [locatie 2] (hierna: de verwijfsbeslissing).

2.3. Nadat zijn klacht tegen de verwijfsbeslissing door de klachtencommissie ongegrond was verklaard, heeft betrokkene op 18 augustus 2020 op de voet van artikel 10:7 lid 1 Wvggz een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank ter verkrijging van een beslissing over deze klacht. Het verzoek van betrokkene was om zijn klacht alsnog gegrond te verklaren en, zo mogelijk, te bepalen dat zijn behandelaar met inachtneming van de uitspraak een nieuwe beslissing zal nemen, waarbij wordt afgezien van zijn overplaatsing naar GGZ

[provincie]. Tevens heeft betrokkene verzocht de verwijsbeslissing te schorsen.

2.4. Op 19 augustus 2020 is betrokkene overgeplaatst naar de accommodatie van GGZ [provincie] te [locatie 2].

2.5. Sinds 9 juli 2021 verbleef betrokkene weer in een accommodatie van Antes Zorg (locatie [locatie 3]).

2.6. Bij beschikking van 22 oktober 2020 (eveneens uitgesproken onder het in de kop voormelde zaaknummer) heeft de rechtbank Rotterdam de klacht gegrond verklaard voor het gedeelte dat ziet op de motivering van de verwijsbeslissing. De rechtbank heeft het meer of anders verzochte afgewezen.

2.7. De Hoge Raad heeft deze beschikking op 16 juli 2021 vernietigd en het geding naar de rechtbank terugverwezen ter verdere behandeling en beslissing.

2.8. Betrokkene heeft tijdens de mondelinge behandeling bij de rechtbank op 23 september 2021 verzocht hem op grond van artikel 10:11 lid 2 Wvggz een schadevergoeding toe te kennen van € 50,- per dag, over de periode van 19 augustus 2020 tot 16 juli 2021, zijnde de periode waarin hij stelde in GGZ [provincie] te hebben verbleven. Tevens heeft betrokkene verzocht hem op grond van artikel 5 lid 4 EVRM een schadevergoeding toe te kennen voor de lange duur van die procedure, dan wel hem een schadevergoeding toe te kennen die de rechtbank vermeent te behoren.

2.9. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank geoordeeld dat de verwijsbeslissing niet deugdelijk gemotiveerd was. Zij heeft de klacht van betrokkene daarom gegrond verklaard voor zover deze ziet op het motiveringsgebrek en de verwijsbeslissing in zoverre vernietigd. De rechtbank heeft daarbij bepaald dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de verwijsbeslissing. De klacht is voor het overige ongegrond verklaard. De verzoeken tot toewijzing van schadevergoeding als bedoeld in artikel 10:11 lid 2 Wvggz respectievelijk op grond van artikel 5 lid 4 EVRM zijn afgewezen. Het verzoek om de verwijsbeslissing te schorsen en het meer of anders verzochte, zijn eveneens afgewezen.

3. De omvang van het geschil in hoger beroep

3.1. Betrokkene is het niet eens met deze beslissing en verzoekt het hof in hoger beroep, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, om de bestreden beschikking te vernietigen en alsnog te

bepalen dat aan betrokkene de schadevergoeding zoals in eerste aanleg verzocht wordt toegekend, dan wel dat aan betrokkene een schadevergoeding wordt toegekend ter hoogte van een bedrag dat het hof in goede justitie zal vermenen te behoren.

3.2. Antes heeft verweer gevoerd en verzoekt het hof, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, althans ongegrond te verklaren, dan wel de bestreden beschikking voor wat betreft de afwijzing van de verzoeken om schadevergoeding te bekrachtigen.

4. De motivering van de beslissing

Standpunten

4.1. Betrokkene heeft zijn grief gericht tegen de afwijzing door de rechtbank van zijn verzoeken om schadevergoeding. Ter toelichting stelt betrokkene dat in artikel 10:11 en artikel 10:12 Wvggz staat vermeld dat de vast te stellen schadevergoeding naar billijkheid wordt vastgesteld. Dit betekent dat het handelen jegens betrokkene door de rechtbank – ten onrechte – totaal is gebillijkt nu aan hem geen enkele schadevergoeding is toegekend. Vaststaat immers dat de klacht van betrokkene gedeeltelijk gegrond is en vaststaat dat de rechtbank zelf te traag beslist heeft. Reeds hierom dient aan betrokkene een billijke schadevergoeding te worden toegekend op de voet van de artikelen 10:11 en 10:12 Wvggz. Volgens vaste jurisprudentie, zoals bijvoorbeeld neergelegd in HR 5 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:349 heeft betrokkene in geval van een overschrijding van een termijn nadeel ondervonden, waardoor op de voet van artikel 10:12 lid 3 Wvggz schadevergoeding gevraagd kan worden. Betrokkene heeft nadeel ondervonden door de te trage afhandeling, welk nadeel bestaat uit spanning, angst en onzekerheid, zoals dat voor een ieder geldt jegens wie termijnen niet dan wel niet voldoende in acht worden genomen. De stelplicht, zoals de rechtbank die heeft gehanteerd, inhoudende dat betrokkene aannemelijk moet maken waar zijn schade uit bestaat, doet geen recht aan het inherente nadeel dat betrokkene ondervindt ingevolge een termijnoverschrijding. Ten aanzien van zijn stelling dat sprake is van termijnoverschrijding beroept betrokkene zich op HR 28 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:1054, waarin richtlijnen worden gegeven voor de termijn van afdoening na vernietiging en verwijzing in zaken als deze. Ten

slotte is volgens betrokkene van belang dat hem onrecht is aangedaan door hem – zonder het vereiste onderzoek – over te plaatsen naar GGZ [locatie 2], terwijl hij ook eerder in Antes [locatie 3] behandeld had kunnen worden. Hij is speelbal geworden, had veel last van angsten en heimwee en zijn leven heeft elf maanden stilgestaan. Er had rekening moeten worden gehouden met zijn wensen en voorkeuren ten aanzien van zijn behandeling. Een schadevergoeding ad € 50,- per dag voor de periode dat hij in GGZ [locatie 2] heeft verbleven alsmede per dag gedurende welke hij te lang in stress, angst en onzekerheid heeft verkeerd, is volgens hem niet meer dan billijk. Ten slotte wenst betrokkene vrijgesteld te worden van een verplichting tot het betalen van griffierecht. Aangezien betrokkene afhankelijk is van een uitkering, is griffierecht voor hem een onevenredig zware financiële belasting.

4.2. Antes heeft zich als volgt verweerd. Voor zover het hoger beroep ziet op de ongegrondverklaring van de klacht van betrokkene is hij niet ontvankelijk. Hoger beroep staat daartegen immers niet open. Dit gedeelte van de zaak ligt nu voor aan de Hoge Raad, gelet op het ingestelde cassatieberoep. Antes stelt verder dat betrokkene aanvoert dat hij recht heeft op schadevergoeding omdat Antes ten onrechte – zonder het vereiste onderzoek – tot de verwijsbeslissing is overgegaan. De rechtbank heeft in haar beschikking echter geoordeeld dat voldaan was aan de criteria van verplichte zorg (art. 3:3 Wvvggz) en aan de algemene uitgangspunten van de wet (art. 2:1 Wvvggz), de rechtsbeginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid (r.o. 3.2.6). De opname in GGZ [provincie] was de enige mogelijkheid om ernstig nadeel bij betrokkene te voorkomen. De rechtbank heeft geoordeeld dat de verwijzing naar GGZ [provincie] gelet op het beoogde doel evenredig en naar verwachting effectief was (r.o. 3.2.8). De rechtbank heeft derhalve geconstateerd dat de verwijsbeslissing van Antes rechtmatig was. Op betrokkene rust bovendien een stel- en motiveringsplicht ten aanzien van de schade; artikel 150 Rv is ook in Wvvggz-zaken van toepassing. Het motiveringsgebrek heeft echter niet tot schade geleid. Antes meent dus dat de rechtbank op de juiste gronden het verzoek tot schadevergoeding op grond van artikel 10:11 lid 2 Wvvggz heeft afgewezen, nu de verwijsbeslissing door de rechtbank als rechtmatig is aangemerkt en een enkel motiveringsgebrek

naar objectieve maatstaven niet tot schade kan hebben geleid. Het verzoek tot schadevergoeding op grond van artikel 5 lid 4 EVRM (of artikel 10:12 lid 3 Wvvggz) wegens overschrijding van de redelijke termijn betreft een verzoek tot schadevergoeding ten laste van de Staat en géén verzoek tot schadevergoeding ten laste van de zorgaanbieder (hier: Antes). Antes kan derhalve niet gehouden zijn tot betaling van schadevergoeding op grond van artikel 5 lid 4 EVRM. Volgens Antes zal betrokkene dit gedeelte van zijn gestelde schadevergoedingsvordering dienen te richten tot de Staat der Nederlanden. De rechtbank heeft het verzoek tot schadevergoeding terecht afgewezen.

Oordeel hof

4.3. Het hof stelt vast dat in deze zaak twee verschillende verzoeken tot schadevergoeding aan de orde zijn.

Verzoek tot schadevergoeding als bedoeld in art. 10:11 lid 2 Wvvggz

4.4. Allereerst ligt er een verzoek tot schadevergoeding dat is gebaseerd op artikel 10:11 lid 2 Wvvggz. Op grond van dit artikel kan, als bij de rechter een verzoek is ingediend ter verkrijging van een beslissing over een eerder bij de klachtencommissie ingediende klacht op grond van artikel 10:7 Wvvggz, verzoeker bij deze rechter tevens een verzoek om schadevergoeding door de zorgaanbieder doen. In dit geval gaat het om een klacht over de overplaatsing van betrokkene naar GGZ [provincie] (de verwijsbeslissing). Het betreft hier dus een verzoek tot schadevergoeding in het kader van een klachtprocedure. Het oordeel over een toe te kennen schadevergoeding is daarbij afhankelijk van de uitkomst van de beoordeling van deze klacht.

4.5. De rechtbank heeft bij de bestreden beschikking – na de vernietiging en terugwijzing door de Hoge Raad – de klacht tegen de verwijsbeslissing ongegrond verklaard, behalve voor zover het gaat om (een deel van) de motivering van deze beslissing. Dat onderdeel zag op de vraag of er destijds een andere zorgaanbieder was in de regio [plaats 2], [plaats 3] of [plaats 4] die dezelfde of een gelijkwaardige zorgmogelijkheid bood als GGZ [provincie]. De rechtbank heeft alsnog vastgesteld dat dit niet het geval was. De verwijsbeslissing was op dit punt echter niet deugdelijk, want niet kenbaar voor betrokkene, gemotiveerd. Daarom heeft de rechtbank de klacht van betrokkene

kene in zoverre gegrond verklaard en de verwijsbeslissing in zoverre vernietigd. Daarbij heeft de rechtbank ook bepaald dat haar beslissing in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de verwijsbeslissing van de geneesheer-directeur. Daarmee is de verwijsbeslissing zelf – de beslissing tot overplaatsing – uiteindelijk in stand gebleven.

4.6. Tegen het oordeel van de rechtbank in de bestreden beschikking over de klacht tegen de verwijsbeslissing heeft betrokkene (opnieuw) cassatie ingesteld. Hoger beroep staat hiertegen niet open (art. 10:9 lid 3 Wvvgz). Tegen de met deze klacht samenhangende afwijzing door de rechtbank van de verzoeken om schadevergoeding staat wel hoger beroep open. Het hof zal, naar de ter zitting gebleken wens van betrokkene, het hoger beroep tegen deze afwijzingen reeds nu beoordelen en niet de genoemde cassatieprocedure afwachten. Daarbij dient het hof uit te gaan van de huidige stand van zaken, waarbij de rechtbank heeft geoordeeld dat de klachten tegen de verwijsbeslissing gedeeltelijk gegrond en voor het overige ongegrond zijn verklaard, en waarbij de verwijsbeslissing als zodanig uiteindelijk in stand is gebleven.

4.7. Bij zijn oordeel over dit verzoek om schadevergoeding stelt het hof daarom voorop dat uit het oordeel van de rechtbank over de verwijsbeslissing volgt dat geen sprake is geweest van een onterechte of onrechtmatige overplaatsing van betrokkene, en dus evenmin van een onjuiste toepassing van verplichte zorg. Het oordeel van de rechtbank hield in dat de motivering van de verwijsbeslissing gebrekkig was. Dit gebrek kon door de rechtbank worden hersteld en leidde niet tot een andere beslissing. Daarmee staat vooralsnog vast dat betrokkene niet onrechtmatig in GGZ [provincie] heeft verbleven, en ook niet langer dan het geval zou zijn geweest als de verwijsbeslissing direct geheel deugdelijk was gemotiveerd. Betrokkene heeft echter verzocht om een schadevergoeding van € 50,- per dag gedurende de periode dat hij in [provincie] heeft verbleven. Hij heeft zijn verzoek erop gebaseerd dat de overplaatsing tegen zijn wensen en voorkeuren inging, dat hij het verblijf als zeer onprettig en als een stilstand in zijn leven heeft ervaren, en dat hij daar veel last heeft gehad van angsten en heimwee. Die ervaringen zijn echter het gevolg geweest van de overplaatsing naar en het verblijf in GGZ [provincie] zelf, waarvan vooralsnog vaststaat dat

deze op zichzelf niet onrechtmatig zijn geweest. Niet gesteld of gebleken is dat sprake is van schade die voortvloeit uit het motiveringsgebrek in de verwijsbeslissing. Nog afgezien van de vraag of een dergelijk motiveringsgebrek op zichzelf grond kan vormen voor de toekenning van een schadevergoeding, oordeelt het hof dat betrokkene onvoldoende heeft onderbouwd dat hij schade heeft geleden ten gevolge van het gegrond verklaarde deel van de klacht. En hoewel artikel 10:11 (en 10:12) Wvvgz is bedoeld als laagdrempelige mogelijkheid om vergoeding van geleden schade te kunnen vorderen, moet de verzoeker daarvoor wel voldoende aannemelijk maken dat sprake is van enige schade als gevolg van een gegronde klacht.

Verzoek tot schadevergoeding op grond van het EVRM en/of art. 10:12 lid 3 Wvvgz

4.8. Hiernaast heeft betrokkene verzocht om schadevergoeding voor de lange duur van de procedure bij de rechtbank na vernietiging en terugwijzing op grond van artikel 5 lid 4 EVRM en/of artikel 10:12 lid 3 Wvvgz. Ter zitting heeft de advocaat van betrokkene toegelicht dat deze vergoeding ook een bedrag van € 50,- per dag zou moeten beslaan voor de dagen dat de beschikking na verwijzing door de Hoge Raad te lang op zich heeft laten wachten. Volgens de berekeningen van de advocaat aan de hand van de richtlijnen van HR 28 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:1054 gaat het om een termijnoverschrijding van ongeveer 56 dagen.

4.9. Nog afgezien van de vraag of het hier gaat om een termijnoverschrijding die een schadevergoeding rechtvaardigt, is het hof ook op dit punt van oordeel dat betrokkene de schade onvoldoende heeft onderbouwd. De rechtbank heeft – in hoger beroep onbestreden – vastgesteld dat betrokkene sinds 9 juli 2021 weer bij Antes [locatie 3] verbleef, dus nog voordat de Hoge Raad op 16 juli 2021 de beschikking van 22 oktober 2020 heeft vernietigd en naar de rechtbank heeft teruggewezen ter verdere behandeling en beslissing. Een te lange duur van deze verdere behandeling en beslissing heeft dus geen invloed kunnen hebben op de duur van het verblijf van betrokkene in GGZ [provincie]. Een (eventuele) termijnoverschrijding heeft naar het oordeel van het hof ook niet (meer) kunnen leiden tot spanning, angst en onzekerheid over wat betrokkene te wachten zou (kunnen) staan wat betreft zijn verblijf in [provincie]

cie]. In dat licht heeft betrokkene onvoldoende onderbouwd daadwerkelijk schade te hebben geleden ten gevolge van een te lange duur van de procedure na vernietiging en terugwijzing.

Griffierecht

4.10. Betrokkene heeft ten slotte verzocht om vrijstelling van griffierecht. Ter zitting bleek dat aan betrokkene (nog) geen griffierecht in rekening is gebracht. Aangezien de beslissing over het al dan niet heffen van griffierecht in eerste instantie aan de griffier is, is dit verzoek naar de griffier doorgeleid. Als de griffier een beslissing neemt tot heffing van griffierecht, is daartegen verzet mogelijk bij het gerecht waaraan het griffierecht is betaald, door indiening van een verzoek (art. 29 lid 1 Wet griffierechten burgerlijke zaken).

5. De beslissing

Het hof, beschikkende in het hoger beroep:
– bekrachtigt de beschikking van de rechtbank Rotterdam van 8 november 2021 voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen;
– wijst het in hoger beroep meer of anders verzochte af.

NOOT

Wederom heeft een hof een beschikking gegeven over (het hoger beroep in) een schadevergoedingsverzoek op grond van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvvggz). Dergelijke beschikkingen dragen eraan bij om uit de jurisprudentie ‘lijnen’ op te kunnen maken over dit onderwerp. In deze annotatie wordt in het bijzonder ingegaan op het causaal verband bij de beoordeling van een schadevergoedingsverzoek op grond van de Wvvggz.

In deze zaak¹ ging het om de beslissing van de geneesheer-directeur om de zorg aan de betrokkene – die op basis van een zorgmachtiging was opgenomen – over te dragen aan GGZ Drenthe (hierna: ‘de verwijsbeslissing’).² Over deze beslissing had de betrokkene zich beklaagd bij de

klachtencommissie, de rechtbank³ en de Hoge Raad.⁴ De Hoge Raad casseerde en wees de zaak terug naar de rechtbank (zie de beschikking onder ‘Feiten en procesverloop’).

De rechtbank verklaarde de klacht van de betrokkene (alsnog) gegrond, voor zover het ging om de motivering van de verwijsbeslissing. De rechtbank vernietigde de verwijsbeslissing en bepaalde dat haar uitspraak in de plaats trad van het vernietigde gedeelte van de verwijsbeslissing. Het schadevergoedingsverzoek van de betrokkene – gegrond op art. 10:11 Wvvggz – wees de rechtbank af, omdat ‘slechts sprake was van een motiveringsgebrek’. De rechtbank zag in dat gebrek geen aanleiding om de verzochte schadevergoeding toe te kennen.⁵

De betrokkene ging in hoger beroep tegen de afwijzing van het schadevergoedingsverzoek,⁶ maar ook het hof wees dat verzoek af. Het hof nam tot uitgangspunt dat de rechtbank de klacht van de betrokkene (slechts) gegrond had verklaard voor wat betreft het motiveringsgebrek. De verwijsbeslissing was voor het overige in stand gelaten. Daarmee stond vast dat de overplaatsing naar GGZ Drenthe niet onrechtmatig was geweest.⁷ Slechts het motiveringsgebrek kon dus de grondslag voor de schadevergoeding zijn. Volgens het hof hing de door de betrokkene aangevoerde schade echter niet samen met het motiveringsgebrek, maar met de overplaatsing naar en het verblijf bij GGZ Drenthe. Daarom

3 Deze beschikking is niet gepubliceerd, maar zie voor delen van de overwegingen van de rechtbank Concl. A-G Langemeijer, ECLI:NL:PHR:2021:544, bij HR 16 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1162.

4 HR 16 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1162.

5 Rb. Rotterdam 8 november 2021, ECLI:NL:RBROT:2021:10861.

6 Op grond van art. 10:9 lid 3 Wvvggz staat geen hoger beroep open tegen een beslissing van de rechter over de klacht als bedoeld in art. 10:7 Wvvggz, maar wél tegen de beslissing op het verzoek tot schadevergoeding (HR 20 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1806, r.o. 3.2.1-3.2.2 en HR 20 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1808, r.o. 3.1.1-3.1.2).

7 Let wel: uit rechtsoverweging 4.6 van de beschikking van het hof volgt dat de betrokkene (opnieuw) cassatieberoep heeft ingesteld tegen de tweede beschikking van de rechtbank.

1 Meer over deze zaak in «JGz» 2022/33 (red.).

2 Op de voet van art. 8:16 lid 1 Wvvggz.

oordeelde het hof dat de betrokkene onvoldoende had onderbouwd dat hij schade had geleden *tegen gevolge van het motiveringsgebrek*. Het hof overwoog dat art. 10:11 (en 10:12) Wvvgz laagdrempelige procedures zijn, maar dat de betrokkene wel ‘voldoende aannemelijk’ moet maken dat sprake is van enige schade als gevolg van een geponde klacht (r.o. 4.7).

Beschouwing

Uit de beschikking van het hof blijkt dat een betrokkene – en in het bijzonder diens advocaat – goed moet opletten bij het formuleren van een schadevergoedingsverzoek en de onderbouwing daarvan. Uit de jurisprudentie blijkt inmiddels namelijk dat een (deels) geponde klacht of een niet-naleven van de wet niet zonder meer leidt tot schadevergoeding.

Eerder overwogen rechtbanken dat alleen al het feit dat de Wvvgz niet in acht is genomen, betekent dat de betrokkene recht heeft op schadevergoeding.⁸ En zelfs dat, indien de wet niet in acht is genomen, de wettekst ‘de rechter geen ruimte laat om geen schadevergoeding toe te kennen’.⁹ Dat is ook wel te volgen als men uitgaat van de wettekst zelf. Op grond van art. 10:11 Wvvgz kan de betrokkene verzoeken om schadevergoeding bij ten eerste de klachtencommissie, en ten tweede bij de rechter als de betrokkene vraagt om een beslissing over de klacht. Daarnaast kan een betrokkene op grond van art. 10:12 Wvvgz verzoeken om schadevergoeding ‘indien de wet niet in acht is genomen’. In geen van deze bepalingen wordt een causaal verband vereist. Het enige (wettelijke) criterium is dat de schadevergoeding ‘naar billijkheid’ wordt vastgesteld.

In de jurisprudentie wordt het abstracte criterium van billijkheid steeds meer ‘ingekleurd’. Daaruit blijkt inmiddels dat rechters (wel) enige eisen stellen aan de stelplicht en bewijslast. Zo ook aan het causaal verband. Gewezen zij op de (inmiddels standaard)overweging: ‘*In beginsel is het reguliere aansprakelijkheidsrecht van toepassing. Verzoeker moet stellen dat hij schade heeft gele-*

den en dat er een causaal verband bestaat tussen zijn schade en de normschending. De wetgever heeft met artikel 10:12 Wvvgz een laagdrempelige regeling in de wet opgenomen ten aanzien van een verzoek om schadevergoeding door een belanghebbende. Om die reden stelt de rechtbank geen al te hoge eisen aan het bewijs van schade, als er maar enige onderbouwing is en voldoende aannemelijk is dat er schade is.’¹⁰

De rechtbank Limburg stelde al in februari 2020 dat een causaal verband tussen de gestelde schade en het niet-naleven van de wet is vereist: ‘*Enkel de schade die het gevolg is van het niet voldoen aan de wettelijke bepalingen, de schade als gevolg van de beroepsgronden die gegrond worden geacht, komt voor toewijzing in aanmerking.*’¹¹ In hoger beroep bevestigde het hof ‘s-Hertogenbosch deze overweging, en overwoog het aanvullend: ‘*Weliswaar levert de enkele vaststelling dat de wet niet is nageleefd reeds grond op voor de toekenning van een billijke schadevergoeding, maar dat neemt niet weg dat voor het bepalen van de omvang van een billijke schadevergoeding van belang is dat de schade met een redelijke mate van waarschijnlijkheid niet zou zijn ingetreden als de regels correct waren nageleefd.*’¹²

Ook de rechtbank Zeeland-West-Brabant overwoog dat voor schadevergoeding een causaal verband nodig tussen de ‘gemaakte fouten’ en de gestelde geleden schade.¹³ Het hof ‘s-Hertogenbosch was het met de rechtbank eens, en oordeelde dat er in dit geval (wel) ‘voldoende causaal verband’ was tussen de door de inslui-

8 Zie bijvoorbeeld rb. Amsterdam 12 juli 2020, ECLI:NL:RBAMS:2020:3078, r.o. 2.5.4.

9 Rb. Overijssel 2 november 2020, ECLI:NL:RBOVE:2020:3789, r.o. 4.2.

10 Zie o.a. rb. Rotterdam 2 februari 2021, ECLI:NL:RBROT:2021:869, r.o. 3.3; rb. Noord-Holland 29 april 2021, ECLI:NL:RBNHO:2021:4082, waarbij de rechtbank terecht verwijst naar HR 20 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1806. Zie gelijk ook: rb. Gelderland 19 mei 2021, ECLI:NL:RBGEL:2021:2501, r.o. 4.17, en rb. Rotterdam 9 februari 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:2076, r.o. 3.5.

11 Rb. Limburg 25 februari 2020, ECLI:NL:RBLIM:2020:1639, r.o. 2.8.

12 Hof ‘s-Hertogenbosch 2 juni 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:1751, r.o. 9.3.3.

13 Rb. Zeeland-West-Brabant 5 juni 2020, ECLI:NL:RBZWB:2020:2463, r.o. 4.36-4.37.

ting geleden schade en de gemaakte fouten in de informatieverplichtingen.¹⁴

Ook het hof Arnhem-Leeuwarden gaf duidelijkheid. In die zaak had de rechtbank overwogen dat het enkele feit dat de wet niet in acht is genomen een grond voor schadevergoeding oplevert, en dat de wet geen nadere eis stelt dat er een causaal verband moet zijn tussen de schending en de geleden schade.¹⁵ In hoger beroep hield die overweging echter geen stand: het hof overwoog dat 'voldoende moet komen vast te staan dat de schade die de betrokkene stelt te hebben geleden verband houdt met het niet voldoen aan een bepaling in de wet waardoor zijn rechtspositie is aangetast.'¹⁶

In de hierboven weergegeven beschikking bevestigde het hof Den Haag (dus) de door de andere hoven ingezette lijn: de betrokkene moet *voldoende onderbouwen* dat hij schade heeft geleden *ten gevolge van* het geground verklaarde deel van de klacht (zie r.o. 4.7, laatste twee volzinnen).

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat het in de hier genoemde uitspraken gaat om schadevergoedingsverzoeken ter zake van immateriële schade. Ook voor materiële schade geldt dat de schade moet voortvloeien uit het niet in acht nemen van de wet en dat die schade bij betwisting moet zijn onderbouwd.¹⁷ Bovendien volgt uit de beschikking van het hof Arnhem-Leeuwarden van 26 juli 2022 – waarin het gaat om een verzoek tot vergoeding van materiële schade op de voet van art. 10:12 lid 3 Wvvgz – dat de bepalingen van afdeling 6.1.10 BW (art. 6:95 e.v. BW) van over-

eenkomstige toepassing zijn, waaronder (kenmerklijk) ook die betreffende het causaal verband.¹⁸

Mr. J.F. (Jeffrey) Groen
Advocaat gezondheidsrecht bij Holla legal & tax

37

Ziekte van Huntington dan wel schizo-affectieve stoornis, Wzd versus Wvvgz

Rechtbank Amsterdam
13 december 2021, C/13/708141 - FA RK
21/6262, ECLI:NL:RBAMS:2021:8047
(mr. H.P.E. Has)
Noot Mr. dr. R.B.M. Keurentjes

Rechterlijke machtiging. Ziekte van Huntington. Deskundigenbericht. Termijnen.

[Wzd art. 24, 28 lid 2, 38 lid 1, 38 lid 6]

Het is de vraag of betrokkene lijdt aan de ziekte van Huntington of dat hij een schizo-affectieve stoornis heeft. Voor het toepasselijke wettelijke regiem is bepalend welke stoornis op de voorgrond staat. Na een ingewonnen deskundigenbericht oordeelt de rechtbank dat de schizo-affectieve stoornis op de voorgrond staat zodat het verzoek om een rechterlijke machtiging wordt afgewezen.

Beschikking van 13 december 2021 van de rechtbank Amsterdam naar aanleiding van het door het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ) ingediende verzoek tot het verlenen van een machtiging voor de duur van zes maanden als bedoeld in art. 24 e.v. Wet zorg en dwang (Wzd), ten aanzien van:

Betrokkene: [betrokkene],
geboren op [geboortedatum] 1970,
wonende te [woonplaats],
verblijvende te Arkin, op de locatie [locatie].
Zorgaanbieder: Arkin
Advocaat: mr. N.D. Groenewoud

14 Hof 's-Hertogenbosch 25 maart 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:919, r.o. 3.9.3, «JGZ» 2021/65, m.nt. J.F. Groen.

15 Rb. Midden-Nederland 2 april 2021, ECLI:NL:RBMNE:2021:1565, r.o. 3.8, «JGZ» 2021/43, m.nt. W.J.A.M. Dijkers.

16 Hof Arnhem-Leeuwarden 20 januari 2022, ECLI:NL:GHARL:2022:423, r.o. 5.6.

17 Rb. Midden-Nederland 2 april 2021, ECLI:NL:RBMNE:2021:1565, r.o. 3.10, «JGZ» 2021/43, m.nt. W.J.A.M. Dijkers.

18 Hof Arnhem-Leeuwarden 26 juli 2022, ECLI:NL:GHARL:2022:6483, r.o. 5.9.